

til Hovedtelegrafstation i København, saa betyder i Virkeligheden dette efter mit Skøn, at vi nærme os den tidligere nævnte Sum af mellem 1½ og 2 Mill. Kr., som vil medgaa til en Hovedtelegrafstation, da det maa huskes, at Rigsdagsbygningen er et Statsaktivt af stor Værdi, som altsaa vil blive anvendt til denne Brug; vi faa den ikke gratis.

Hvad de ekstraordinære Tilskud til Hjælpekasserne angaar, har den højtærede Indenrigsminister nærmest søgt at vise, at dette Forslag er en Følge af Bestemmelserne i Hjælpekasseloven. Men det er det ikke. Der blev i Finansaaret 1909—10 ved særlig Lov bevilget 450,000 Kr. til Hjælpekasserne, eller et Tillæg af 200,000 Kr., i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, og denne Forøgelse blev genoptagen det følgende Aar ved ny særlig Lov for Finansaaret 1910—11, men ogsaa her med den Tilføjelse, at i de 450,000 Kr. var indbefattet den Del af Statens Tilskud, som maatte være tilbage fra Finansaaret 1909—10. Da der nu i Finansaaret 1909—10 af de den Gang bevilgede 450,000 Kr. kun blev anvendt, efter de til min Raadighed staaende Oplysninger, 401,000 Kr., vil det allerede deraf ses, at der ikke er de 95,000 Kr. tilbage, som den højtærede Minister gør gældende, som Rest af Bevillingen for 1910—11, eftersom derfra skulde trækkes 49,000 Kr. i Henhold til selve Lovens Ord. For Resten vise Bemærkningerne til Tillægsbevillingslovsforslaget tydeligt, at Ministeren ikke har ment, at denne Ekstrabevilling i Aar har været lige til; for saa havde han slet ikke behøvet at søge den, saa havde han ganske simpelt kunnet benytte Lovens og behøvede ikke i Bemærkningerne til Tillægsbevillingslovsforslaget at give en lang Forklaring af, hvorfor han er kommen til det Resultat, at han skulde søge denne Bevilling. Han havde heller ikke behøvet at søge begge Tings Finansudvalg, inden han stillede Forslaget frem. Den højtærede Minister vil altsaa give mig ganske Ret i, at han selv har ment, at dette Spørgsmaal kunde være Genstand for Tvivl, ganske bortset fra det Forhold, jeg nylig omtalte, at de Penge ere ikke, efter hvad jeg paa nogen Maade kan se, tilovers, saaledes som det er gjort gældende i disse Bemærkninger til Tillægsbevillingslovsforslaget.

Naar nu det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) tager sin tidligere Kollega i Forsvar overfor min Udtalelse om, at det af Indenrigsminister Munch udstedte Cirkulære, som jeg paatalte i Gaar, og

som gentagne Gange har været paatalt her i Tinget, neppe er lovmedholdeligt, vil jeg dog henlede hans Opmærksomhed paa, at den nuværende Indenrigsministers Opfattelse kommer min ret nær, eftersom han den 22de November i Fjor her i Tinget har udtalt, at Cirkulærets Lovmedholdelighed var tvivlsom. For mig stiller det sig nu, som om dette Cirkulære har været i direkte Strid med Lovens. Lovens 4de Paragraf er saalydende — den er ganske kort —: „Hjælpekassens Opgave er at støtte værdige trængende, som have fast Ophold indenfor vedkommende Kasses Omraade og ikke nyde Fattigunderstøttelse, i deres Bestræbelser for at ernære sig uden Hjælp af Fattigvæsenet“. Altsaa naar der netop staar i Lovens, at Hjælpekassens Opgave er at støtte trængende, som ikke nyde Fattigunderstøttelse, synes jeg, det maa være temmelig i direkte Strid med Lovens netop at yde den til trængende, som nyde Fattighjælp. Jeg synes i Grunden ikke, det er saa overordentlig let at komme i Uenighed derom.

Hvad nu det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) angaar, kan han spare sig sin Beklagelse over min og Landstingsflertallets manglende humane og sociale Følelse; for den Kritik, der her er fremsat, bundet netop i disse Følelser. Man har oprettet Hjælpekasserne og støtter Hjælpekasserne fra Statens Side for at hjælpe de midlertidig trængende til at undgaa Fattigvæsenet og Fattighjælpens Virkninger, altsaa netop til Forskel fra Fattigvæsenet; det er denne Forskel, alle Partier i Gaar have udtalt sig for at fastholde overfor det nævnte Cirkulære undtagen det ærede Medlem af det socialdemokratiske Parti. Vi have udtalt os for at fastholde denne Forskel, og naar det ærede Medlem nu skulde ville bruge dette i Agitationens Tjeneste uden at anføre denne Begrundelse og samtidig ikke anfører Lovens Ord i § 4 i samme Retning, kan jeg jo ikke hindre ham i at gøre det, men han vil i saa Fald ikke være i Overensstemmelse med, hvad der er sandt.

Til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), som i øvrigt er enig i vor Opfattelse af den Forskydnings Forkastelighed, som har fundet Sted, vil jeg tillade mig at bemærke, at jeg dog ikke kan se, at der egentlig ligger det, han kaldte en Advarsel, deri, at man bevilger disse Penge, hvorimod jeg synes, det maa være en mere effektiv Advarsel, naar man ikke bevilger dem.

Saa vil jeg gerne endnu sige til den højtærede Minister, at hans Stilling synes